

Open brief aan premier Charles Michel.

36 Reacties

^ Nieuwste eerst

Beste Charles Michel,

Een instelling met overbetaalde en uitgeholde topfuncties. Een instelling waar u liever een politieke has-been in het directiecomité benoemt en een fils à grand papa in de Regentenraad piloteert dan dat u één vrouw financieel laat meepraten. Dat is onze Nationale Bank van België. Het verontwaardigt me tot op het bot.

Het was even geleden dat we nog van Steven Vanackere gehoord hadden. Pro memorie: Vanackere nam ontslag als minister van Financiën, officieel omdat hij het steeds moeilijker had met de mores in de Wetstraat. De echte reden mag eerder worden gezocht in de Arco-agenda die hij er als rasechte man van 'de Beweging' (ACW) niet genoeg doorgedrukt kreeg, maar bon. Vanackere zocht de luwte en de academische verdieping op en zie, hij maakt nu zijn reëntree met een vet mandaat dat hem door de (partij)politiek en door uw regering is toegekend.

Dat mandaat en de remuneratie ervan verontwaardigen om verschillende redenen. Niet omdat we de kennis van Vanackere over de financiële wereld in twijfel trekken. De man is per slot van rekening even onze minister van Financiën geweest, al was het bilan van zijn beleid verre van onverdeelde positief.

Al helemaal niet omdat we geen supporter zijn van een meritocratische beloning. Topweddes voor functies aan onze overheidsinstellingen moeten wat ons betreft kunnen, ook als ze hoger uitvallen dan de zogenaamde 'Balkenende-begrenzing' (de norm waarbij geen enkele overheidsinstelling een wedde uitkeert die hoger ligt dan die van de premier).

Als de regering een topmanager moet aantrekken om een bedrijf als Proximus of Bpost op een concurrerende Europese competitieve markt te leiden, dan moet die wedde gebenchmarkt zijn met wat Europees gangbaar is voor zo'n functie. Hetzelfde voor wie pakweg als topbankier zijn carrière wil opofferen aan het zo goed mogelijk opkuisen van de Dexia-troep.

Veel gebazel rond die toplonen is zo populistisch. Voor opinies gedreven door jaloezie, die alle toplonen te veel vinden, bent u bij mij aan het verkeerde adres. Topfuncties met veel verantwoordelijkheid in een concurrerend internationaal landschap verdienen internationaal door de markt bepaalde topweddes. Dominique Leroy die een goeie job doet bij Proximus beter betalen dan de premier? Ik vind het de evidentie zelve.

Bij de Nationale Bank echter is er hoegenaamd geen sprake van een gebenchmarkte verloning. Geen enkele centrale bankier van de hele eurozone verdient meer dan die van België. Hetzelfde met de directieleden. Jan Smets en Steven Vanackere niet alleen royaler bedeed dan uzelf, maar ook dan Mario Draghi? Kom nou. 'Ja maar, persagentschap Bloomberg vergeleek de brutoweddes, en de personenbelasting ligt in nagenoeg de hele eurozone lager dan in België', fluistert een bron rond de NBB me off the record toe. En ze zijn al een beetje gezakt, die weddes, toch? Veel cynischer dan dit wordt het niet.

Alsof er anno 2018 geen enkele vrouw bekwaam is om financieel mee te praten en te beslissen in de instelling die in ons land moet waken over de goeie werking van banken en verzekeraars. Wat een signaal.

De reden van deze open brief is echter niet zozeer die buitensporige verloning. Wel dat u met de voordracht van Vanackere een toestand creëert bij deze overheidsinstelling waarbij een directiecomité exclusief uit zeven mannen bestaat. De voorbije jaren was Marcia De Wachter de enige vrouw, maar die verdwijnt dus uit het dagelijkse bestuur van de centrale bank. In de Regentenraad, die te vergelijken is met een raad van bestuur, zit straks nog één (!) vrouw op zeventien regenten. Hoe is dat in godsnaam mogelijk?

Cédric Frère, de kleinzoon van de baron die de Belgische kroonjuwelen uitverkocht maar waar u en uw partij zo graag op een goed blaadje bij staan, ja, die is wel goed bevonden om voorgedragen te worden als regent. Het zal wel dat dat jonkie al uitblinkt in financiële ervaring. Zijn familie heeft de Belgische economie meer schade dan voordeel berokkend door de onbeschaamde uitverkoop aan Parijs. Maar dat is een ander debat.

Net als tal van andere dingen waar wel iets aan schort bij de Nationale Bank. Zoals: een economisch pleidooi houden over de noodzaak van langer werken, maar oudere werknemers wel verplicht thuis zetten met nagenoeg het volledige behoud van wedde. Wat een voorbeeld. Of de discutabele behandeling van privé-aandeelhouders van de bank. Maar zoals gezegd: dat is een ander debat. Of de bijna 2.000 (!) werknemers voor een instelling wiens functies door de Europese Centrale Bank toch flink zijn uitgehold. Je kan je vragen stellen bij de efficiëntie. Ook dat is een ander debat.

Terug naar het geslacht van Steven Vanackere en zijn zes collega's in de directie van de Nationale Bank. De politiek heeft zelf verplichte quota voor m/v's ingevoerd voor raden van bestuur van beursgenoteerde bedrijven. Nu gaat u ons niet horen juichen voor zo'n verplichting. Een onderneming moet de meest geschikte persoon benoemen, ongeacht zijn of haar geslacht. Alleen kunnen quota, liefst als tijdelijke maatregel, op zijn minst wel helpen om een gezonder evenwicht na te streven en organisaties iets harder te laten zoeken naar geschikte vrouwen. Ook al is dat niet altijd zo makkelijk, laat ons eerlijk zijn.

Maar het is wel die redenering die u ook gevolgd heeft toen u die wetgeving mee in het leven riep. En uitgerekend diezelfde politiek maakt nu het mannenclubje bij de Nationale Bank net nog exclusiever mannelijk. Alsof er anno 2018 geen enkele vrouw bekwaam is om financieel mee te praten en te beslissen in de instelling die in ons land moet waken over de goeie werking van banken en verzekeraars. Wat een signaal. Als vrouw vind ik deze beslissing beschamend. En met mij, gelukkig, ook heel veel mannen.

Isabel Albers is redactiedirecteur van De Tijd en L'Echo.

REAGEER [Annuleer](#)

1000